

Т. І. Нещерет є лауреаткою обласної премії ім. І. С. Паторжинського (1990 р.). За творчі успіхи та громадську роботу вона також неодноразово нагороджувалась преміями та державними нагородами. Та найщасливішим у її житті був 1994 рік: вона була удостоєна почесного звання заслуженої артистки України та прийнята у члени Національної Спілки письменників України.

Померла Т. І. Нещерет у переддень Різдва, 6 січня 2007 року, у віці 75 років.

Основні твори автора

Запізніле освідчення: Поезії. – Дніпропетровськ: Промінь, 1988. – 31с.

Отчий дім: Поезії. – Дніпропетровськ: Промінь, 1990. – 39 с.

Сльози й квіти: Поезії. – Запоріжжя: РВП "Видавець", 1992. – 64 с.

В осені своя краса: Поезії. – Запоріжжя: ВПК "Запоріжжя", 1995. – 136 с.

Народний артист України Олександр Король. – Запоріжжя: РВП "Видавець", 1995. – 46 с.

Дівич-гора: Лірика, пісні, жарти. – Запоріжжя: Хортиця, 1998. – 54 с.

Література про життя і творчість

Ребро П. Татьяна Нещерет – член Союза писателей Украины: Поздравляем! // Запорізька правда. – 1994. –

22 листопада.

Кліюк Г. Веде нас ота превелика любов: [Серед інших звання "Заслужена артистка України" присвоєно Т. Нещерет] // Запорізька правда. – 1994. – 16 липня.

Перша премія – запорожанці: [У Дніпропетровському театрі ім. Т. Шевченка відбувся конкурс читців на краще виконання творів письменників Придніпров'я. Перша премія – Т. Нещерет] // Запороз. Січ. – 1995. – 30листоп.

Соловйова Г. «Актор – невідома планета!» // Запорізька Січ. – 1994. – 3 серпня.

Соловйова Г. Поетеса в царстві куліс // Наш город. – 1994. – 26 июля.

Нещерет Татьяна Іванівна // Літературне Запоріжжя: Біобібліографічний довідник. – Запоріжжя, 1996. Вип.1. – С.53-55.

Електронні ресурси:

Кімната-музей Т. І. Нещерет

<http://khalepia-school.edukit.kiev.ua/>

Нещерет Татьяна Іванівна

<https://uk.wikipedia.org/wiki/>

«Поетеса в царстві куліс»

<http://www.archivzp.gov.ua/>

Татьяна Нещерет – актриса

<https://www.kino-teatr.ru/teatr/acter/sov/forum>

Татьяна Нещерет Бібліографічний список

<http://zba-library.narod.ru/pis.htm>

Татьяна Іванівна Нещерет Біографія

<https://www.calameo.com>

Комунальний заклад "Запорізька обласна бібліотека для дітей "Юний читач" Запорізької обласної ради

69006, м. Запоріжжя,
вул. В. Лобановського, 14

Телефони: (061) 236-85-62, 236-85-63

236-86-27, 236-86-49

Факс: (061) 236-85-62

Електронна пошта: zobd@ukr.net

Сайт: www. zobd.zp.ua

Комунальний заклад
Запорізька обласна бібліотека для дітей
"Юний читач"
Запорізької обласної ради

Поетеса в царстві куліс

До 90-річчя від дня народження
запорізької актриси та поетеси
Тетяни Нещерет

Бібліографічна довідка

Запоріжжя
2021

*Мова моя – крила мої
лебедині!
Пісне моя – мови ясної
розвій!
Мудрість і мужність,
і совість у слові єдині.
Мова моя – ти в серці
й у пісні мої!*

Тетяна Іванівна Нещерет – театральна актриса, заслужена артистка України, член Національної спілки театральних діячів України та Національної Спілки письменників України.

Її часто називали служницею двох муз – Мельпомени та Евтерпи.

Народилась Тетяна Іванівна 25 червня 1931 року у с. Халеп'я Обухівського району Київської області в селянській родині. Село знаходилось у мальовничому місці історичного центру України, у краї Тараса Шевченка та Андрія Малишка.

В сім'ї Тетяна була третьою дитиною за сестрами Марією та Галиною. У рідному селі минали її дитячі роки. Тетянка змалку працювала і в полі, і на городі, часто доводилося бути й пастушкою. "Біжу надвір, жену свою отару левадою", – писала потім у своєму вірші "Пастушка". А мріяла стати капітаном, "в далечинь водити кораблі". Про це вже згадувала у вірші "Мрії".

Любов до пісні, до національної спадщини увійшли до серця Тетяни з коліски. Вже у три роки дівчинка читала напам'ять "На панщині пшеницю жала" Т. Шевченка та "Гетьте, думи, ви хмари осінні" Л.Українки.

Дитинство дівчинки було безхмарним до 1938-го. Саме тоді репресували та розстріляли батька. Вихованням дітей з того часу займалась одна матір.

У 1939 році дівчинка пішла до першого класу Халеп'янської неповно-середньої школи. У школі жодне свято не проходило без участі Тетянки. Вона співала в хорі, читала гуморески, танцювала.

А далі була війна... Тяжке випробування не лише для дорослих, а й для дітей. Голод, холод, розруху – все витримали крихкі дитячі плечі.

Самостійний життєвий шлях Т. І. Нещерет розпочався у вересні 1946 року. Закінчивши п'ять класів рідної школи, вона вступила до школи ФЗУ при 4-й взуттєвій фабриці у місті Києві. Там навчалась робітничій професії заготівниці. Згодом там же залишилась працювати, була передовою робітницею.

Працюючи на фабриці, Тетяна Іванівна була активною учасницею художньої самодіяльності, брала участь у Республіканському огляді та одержала Першу премію за художнє читання. Це стало початком її театральної діяльності.

У 1954 році закінчила середню школу робітничої молоді і того ж року прийшла на професійну сцену. У 1955-му стала актрисою розмовного жанру Хмельницької обласної філармонії. Згодом працювала в українських театрах міст Кам'янець-Подільський (1954-1955), Артемівськ (1956), Луганськ (1958), Полтава (театр ім. М. Гоголя, 1959-1962), Дрогобич (1962-1965).

У 1958 році Тетяна Нещерет стала членом Спілки театральних діячів України, а у 1967-му закінчила театрознавчий факультет Київського державного інституту театрального мистецтва ім. І. Карпенка-Карого, отримавши повноцінну професійну освіту.

Майже чотири десятиліття свого творчого життя (1965-2003 рр.) Тетяна Іванівна віддала Запорізькому обласному українському музично-драматичному театру. Впродовж 1993-2002 років, одночасно з артистичною діяльністю, виконувала ще й обов'язки завідувачки літературної частини театру.

За час своєї театральної кар'єри Т. І. Нещерет зіграла понад 150 ролей сучасного та класичного репертуару. Серед них – героїні драматичних творів І. Котляревського, М. Старицького, І. Карпенка-Карого, О. Островського, Лесі Українки, І. Кочерги, П. Ребра, О. Коломійця, Ю. Яновського, В. Шукшина, Лопе де Веги, А. Касони.

У літературу Тетяна Іванівна прийшла вже у зрілому віці. Як театрознавець, вона активно пропагувала театральне мистецтво. В періодичних виданнях опубліковано понад 200 її нарисів, рецензій, статей про театральні колективи та їхні вистави, про роботу акторів і режисерів, про інші питання театрального мистецтва.

В 60-х роках минулого століття Т. І. Нещерет починає друкувати свої власні поетичні твори. Дебютувала віршем "Коли ти часом засумуєш...", опублікованим у газеті "Запорізька правда" за 3 грудня 1967 року. З цього часу її поезії з'являються у багатьох виданнях, а у 1988 р. у видавництві "Промінь" виходить перша поетична книга "Запізніле оспівчення". Пізніше побачили світ поетичні збірки "Отчий дім" (1990), "Сльози і квіти" (1992), "В осені своя краса" (1995), "Під крилом Мельпомени", "Повернення" (2001), "Дівич-гора" (1998) та біографічний нарис "Народний артист України Олександр Король" (1995).

Творчості Т. Нещерет притаманні різноманітні жанри, тематичне та образне багатство. Її вірші написані соковитою українською мовою, в яку поетеса була закохана з дитинства. В своїх поезіях Тетяна Іванівна оспівувала любов до України, до рідної природи, до батьківської хати, говорила про любов материнську і любов до коханого.

У віршах Т. Нещерет присутні і громадянські мотиви, що говорить про її патріотичні почуття. Виступала вона і як перекладач. В її книзі "В осені своя краса" вміщено понад 40 перекладів з білоруської, російської, татарської, німецької та інших мов. Окремі твори поетеси в свою чергу також перекладались білоруською, російською, татарською мовами.

На вірші Т. І. Нещерет написано також близько 30 пісень, які виконують як професійні співаки, так і аматори. Серед найвідоміших: "Дніпро мій", "Вечір", "Матері", "Я люблю тебе", "Я бачила, як плакали жита", "Пісня про перше кохання", "Зимовий вальс", "Пісня про Запоріжжя", "Замріяна Хортиця", "Пісня про солдата" та інші.